

- 1) złożonych na przechowanie i nie podjętych w ciągu dwóch miesięcy od dnia przybycia statku do portu wyładowania, jeżeli przewoźnikowi nie zapłacono wszystkich należności przypadających mu od odbiorcy w związku z danym przewozem lub
- 2) nie podjętych po przybyciu statku do portu wyładowania, jeżeli są one narażone na zepsucie lub jeżeli ich przechowanie wymaga kosztów, których wysokość przekracza wartość ładunku.

§ 2. Nie podjęty ładunek sprzedaje komornik sądowy na wniosek przewoźnika.

§ 3. 1. Wniosek o dokonanie sprzedaży nie podjętego ładunku powinien zawierać istotne dane dotyczące ładunku, a w szczególności:

- 1) oznaczenie przewoźnika,
- 2) oznaczenie nie podjętego ładunku (określenie umowy przewozu, nazwę portu załadowania i wyładowania, nazwę, wagę lub ilość ładunku),
- 3) oznaczenie odbiorcy ładunku, frachtującego i przechowywcy, a w razie gdyby ustalenie frachtującego napotykało trudności — załadowcy,
- 4) oznaczenie miejsca złożenia ładunku,
- 5) określenie należności przewoźnika oraz innych wierzytelności uprzywilejowanych, o których mowa w art. 147 Kodeksu morskiego.

2. Do wniosku powinny być dołączone dokumenty stwierdzające wysokość wierzytelności (ust. 1 pkt 5), np. umowa przewozu, konosament, dyspasza, decyzja urzędu morskiego, orzeczenie sądu.

§ 4. 1. Przy sprzedaży nie podjętych ładunków stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania cywilnego o egzekucji z ruchomości dotyczące sprzedaży ze zmianami wynikającymi z przepisów rozporządzenia.

2. Wierzycielem jest przewoźnik, dłużnikiem zaś odbiorca ładunku, a jeżeli odbiorca jest nieznany — frachtujący; jeżeli ustalenie frachtującego napotyka trudności, dłużnikiem jest załadowca.

§ 5. Zgłoszenie wniosku o dokonanie sprzedaży ma skutki prawne zajęcia.

§ 6. Komornik sądowy przesyła odpis obwieszczenia o licytacji osobom wymienionym w § 3 ust. 1 pkt 1 i 3, jeżeli są znane.

§ 7. Licytację prowadzi się bez względu na osiągnięcie ze sprzedaży kwoty wystarczającej na pokrycie kosztów sprzedaży i zachowania, należności przewoźnika oraz innych wierzytelności uprzywilejowanych.

§ 8. Komornik sądowy przesyła odpis protokołu licytacji osobom określonym w § 3 ust. 1 pkt 1 i 3, jeżeli są znane, oraz nabywcy.

§ 9. Jeżeli sprzedaż nie dojdzie do skutku w trybie określonym w §§ 4—8, komornik sądowy sprzedaje ładunek z wolnej ręki po cenie przez siebie ustalonej.

§ 10. Nabywca, który zapłacił cenę, obowiązany jest zabrać ładunek w ciągu 3 dni.

§ 11. Z kwoty uzyskanej ze sprzedaży pokrywa się koszty sprzedaży i zachowania ładunku, należności przewoźnika wynikające z przewozu oraz inne wierzytelności uprzywilejowane (art. 147 Kodeksu morskiego — w kolejności określonej w tym przepisie). Pozostałą kwotę komornik sądowy składa do depozytu sądowego, zawiadamiając o tym wydział finansowy prezydium właściwej rady narodowej.

§ 12. Przepisy §§ 1—11 stosuje się odpowiednio do sprzedaży bagażu nie podjętego przez pasażera lub przez uprawnionego odbiorcę z następującymi zmianami:

- 1) odbiorcą ładunku jest pasażer lub osoba uprawniona do odbioru bagażu,
- 2) dłużnikiem jest pasażer lub osoba uprawniona do odbioru bagażu,
- 3) komornik sądowy przesyła odpisy obwieszczenia o licytacji oraz protokołu licytacji przewoźnikowi, przechowywcy oraz pasażerowi lub osobie uprawnionej do odbioru bagażu, a odpis protokołu licytacji — ponadto nabywcy.

§ 13. W postępowaniu uregulowanym niniejszym rozporządzeniem nie przysługuje skarga na czynności komornika przewidziana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego o egzekucji.

§ 14. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do nie podjętych ładunków i bagażu stanowiących towar celny; podlegają one sprzedaży w trybie przewidzianym przepisami prawa celnego.

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: M. Rybicki

36

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 24 stycznia 1964 r.

w sprawie zniesienia Wydziału Zamiejscowego w Turobinie Sądu Powiatowego w Krasnymstawie.

Na podstawie art. 5 § 3 prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1950 r. Nr 39, poz. 360 i Nr 53, poz. 489, z 1951 r. Nr 5, poz. 41, z 1952 r. Nr 1, poz. 5 i Nr 33, poz. 233, z 1957 r. Nr 31, poz. 133, z 1960 r. Nr 54, poz. 309, z 1962 r. Nr 11, poz. 54 i z 1963 r. Nr 57, poz. 308) zarządza się, co następuje:

§ 1. Znosi się Wydział Zamiejscowy w Turobinie Sądu Powiatowego w Krasnymstawie w województwie lubelskim.

§ 2. Traci moc § 1 i § 5 rozporządzenia Ministra Spra-

wiedliwości z dnia 27 listopada 1950 r. o dostosowaniu sądów powszechnych do nowych przepisów ustrojowych i o zniesieniu sądów zbędnych (Dz. U. Nr 54, poz. 496) w części dotyczącej Wydziału Zamiejscowego w Turobinie Sądu Powiatowego w Krasnymstawie.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 31 marca 1964 r.

Minister Sprawiedliwości: M. Rybicki

37

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 5 lutego 1964 r.

w sprawie powierzenia Sądowi Powiatowemu w Gnieźnie rozpoznawania spraw o rozwód.

Na podstawie art. 5 § 2 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o zmianie przepisów postępowania w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 18, poz. 75) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powierza się Sądowi Powiatowemu w Gnieźnie, w województwie poznańskim, rozpoznawanie spraw o rozwód

dla okręgów Sądów Powiatowych w Gnieźnie, Wągrowcu i we Wrześni.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1964 r.

Minister Sprawiedliwości: M. Rybicki